

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Дряново, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариета Спасова

при участието на секретаря Гергана Генева
като разгледа докладваното от Мариета Спасова Гражданско дело №
20214220100437 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Предявени са искове по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 и т. 3 и ал. 3 от ГПК.

Предявен е иск по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът “***” ООД, със седалище и адрес гр. София, представляван от пълномощника адв. Д.Т. от АК – София основава исковата си претенция на обстоятелството, че на 27.05.2021г. дружеството подало в Районен съд Велико Търново Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по което било образувано ч. гр. дело № 1525/ 21г. по описа на съда с искане ответникът да заплати сума в размер на 5315,41 лв. Срещу издадената заповед за изпълнение било подадено възражение по чл. 414 от ГПК, с оглед на което за ищеца възниквал правен интерес от предявяване на иск.

Посочват, че на 23.10.2017г. след направено от страна на ответника П.С. запитване за изработка, доставка и монтаж на мебели, дружеството предоставило Оферта № Of1221017/ 23.10.2017г. за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект на обща стойност от 22 563,80 лв. с включен ДДС, а впоследствие и допълнителна Оферта № Of_03_121018/ 12.10.2018г. на обща стойност 2755 лв. с ДДС (наричани по-долу „Офертите“). Цитираните оферти били изготвени и предоставени на

ищеца от „****“ ЕООД, което се явявало подизпълнител на поръчката, ангажиран от тях. След получаване на офертите, ответникът изрично ги приел и заявил, че е съгласен с условията по тях, поради което между него и ищцовото дружество бил налице Договор за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект („Договора“).

По молба на ответника дължимите плащания по договора били фактурирани на „****“ ЕООД, в което той бил едноличен собственик и управител, но към момента на изпълнението на договора бил прехвърлил собствеността на дружеството на съпругата си И.Л.Г., а впоследствие тя прехвърлила дружеството на майка си Г.М.Г., с оглед на което това дружество се явявало свързано лице на ответника. Въпреки молбата на ответника за фактуриране задълженията на трето лице, страна по договора за изработка бил именно той, тъй като офертата и приемането ☐ били осъществени от него, изработените и доставени мебели били доставени и монтирани в жилище, обитавано от него и семейството му и съответно – той приел така изработеното обзавеждане. Освен горното самото обзавеждане било предназначено за битови нужди, а не представлява офис оборудване, което било монтирано в офис на горепосоченото дружество. В тази връзка твърдят, че именно ответникът дължи заплащане на задълженията по договора.

След заплащане на дължимите авансови вноски от страна на ответника и свързаното с него дружество „****“ ЕООД ищцовото дружество започнало изпълнение по договора и с приемо-предавателни протоколи от 25.07.2018г., 17.08.2018г., 07.12.2018г. и 15.03.2019г., надлежно подписани между дружеството подизпълнител „****“ ЕООД и ответника, последният получил изработеното обзавеждане, което било надлежно монтирано и прието без възражения от него. Междувременно ответникът потвърдил заплащането на част от дължимите от него задължения, както и дължимия остатък за доплащане с изпращане на съобщение от 14.12.2018г. по електронната поща на дружеството, към което приложил и файл, съдържащ таблица за извършени плащания и остатъка за доплащане.

След приключване на работата по договора ответникът не заплатил последните дължими суми в общ размер на 5315,41 лв., представляващи : 2521,50 лв. без ДДС – доплащане по Оферта № Of1221017/ 23.10.2017г., 1340,51 лв. без ДДС – доплащане по Оферта № Of_03_121018/ 12.10.2018г. и 567,50 лв. с ДДС – разходи за транспорт и спане, тъй като монтажът на мебелите отнел повече от един ден. За посолените задължения по изрично искане на ответника отново била издадена Проформа фактура № 138/ 13.05.2019г. от ищцовото дружество към „****“ ЕООД, но страна по договора и съответно длъжник за извършване на плащанията по договора бил ответника. Независимо от множество обещания и проведени разговори, дължимата сума не била постъпила. Поради което молят съда да приема за установено, че ответникът ПЛ. С. С. дължи на ищцовото дружество сумата 5315,41 лв., ведно със законната лихва от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК. Молят съда да присъди

направените разноси по настоящото дело и по заповедното производство по ч. гр. дело № 1525/ 21г. по описа на Районен съд Велико Търново, в това число заплатения адвокатски хонорар.

В съдебно заседание на 21.03.2022г. уточняват исковата претенция, като посочват, че плащанията по договора били дължими от ответника, но той помолил да бъдат фактурирани на дружеството, с което длъжници станали реално той и дружеството. В тази връзка имало уговорки между страните.

В дадения от съда срок е постъпил отговор от ответника ПЛ. С. С. чрез пълномощника адв. Н. от АК – В. Търново, в който се посочва, че исковата молба била недопустима, алтернативно изцяло неоснователна по следните съображения. Ч. гр. дело № 1525/ 2021г. по описа на Великотърновския районен съд било образувано срещу двама длъжници - „****“ ЕООД и П. С. С.. Видно от книгата по делото от единия длъжник - „****“ ЕООД не било депозирано възражение и издадената заповед за изпълнение влязла в сила. От изложеното правят извода, че щом в полза на ищеца имало влязла в сила заповед за изпълнение и издаден изпълнителен лист за цялата сума, липсвал и правен интерес от предявяване на иск. Абсолютно нелогично и лишено от правна логика било да се представя фактура с длъжник „****“ ЕООД, а да се твърди, че всъщност длъжник бил ответника, който от 06.12.2012г. нямал нищо общо с това търговско дружество. Безспорен факт било, че ответникът бил едноличен собственик и управител на дружеството от 31.01.2012г. до 23.11.2012г. На 23.11.2012г. ответникът прехвърлил дружествените си дялове на И.Г., а на 06.12.2012г. бил освободен като управител и били прекратени управленските му и представителни правомощия. В какви роднински връзки били последващите еднолични собственици на капитала и управители на „****“ ЕООД било ирелевантен факт за твърдяното парично задължение към ищеца.

Заявяват, че ответникът С. нямал никакви взаимоотношения с ищеца. Никога не бил поръчвал за себе си обзавеждане, никога не бил заплащал като възложител нито на ищеца, нито на „****“ ЕООД. Твърдяло се в исковата молба, че „****“ ЕООД било подизпълнител на “****” ООД, но без доказателства за това. Представени били частни документи, които не носели подписа на ответника и които оспорвали изцяло. Молят съда да отхвърли исковата претенция, като в полза на ответника бъдат присъдени разноските по делото.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч. гр. дело № 1525/ 2021г. по описа на Районен съд В. Търново се установява, че по заявление на „****“ ООД против ответника П. С. С. и „****“ ЕООД била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.05.2021 г., като е разпоредено последните солидарно да заплатят сумата 5315,41 лв.,

главница, представляваща незаплатена последна част от цена за изработка, доставка и монтаж на мебели по Оферта № Of01221017/ 23.10.2017г. и Оферта № Of_03_121018/ 12.10.2018г., за което била издадена проформа фактура № 138/ 13.05.2019г. от „****“ ООД към „****“ ЕООД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда (27.05.2021г.) до окончателното изплащане на сумата, както и за направените разноски за сумата 106,31 лв. – платена държавна такса.

Заповедта била връчена чрез залепване на уведомление по чл. 50, ал. 4 от ГПК по отношение на длъжника „****“ ЕООД и лично на длъжника П. С. С.. В дадения от съда срок на 29.09.2021г. същият депозирал възражение, в което посочил, че не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение.

С разпореждане от 30.09.2021г. заповедният съд указал на „****“ ООД, че може да предяви иск относно вземането си срещу длъжника С. пред съответния съд в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса. С разпореждане от 01.10.2021г. същият съд е приел, че заповедта за изпълнение по отношение на длъжника „****“ ЕООД е влязла в сила на 20.07.2021г., поради което на основание чл. 416 от ГПК постановил да се издаде изпълнителен лист. Видно от отбелязването на заповедта за изпълнение изпълнителен лист № 914 е издаден от 01.10.2021г. и е прикачен в оригинал към кориците на ч. гр. дело.

По делото е представена оферта за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект № Of01221017/ 23.10.2017г. с крайна стойност с ДДС 22563,80 лв. В заглавната част на офертата е посочено „на вниманието на *** – П.С.“. Приета е като доказателство оферта за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект № Of_03_121018/ 12.10.2018г. с крайна стойност с ДДС 2755 лв. В заглавната част на офертата е посочено „на вниманието на *** – П.С.“.

На 26.04.2018г. между „****“ ООД, като възложител и „****“ ЕООД, като изпълнител, бил сключен договор за възлагане между страните, които взели предвид, че изпълнителят изготвил Оферта № Of01221017/ 23.10.2017г. за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект за клиент на възложителя – П. С. С., който приел така изготвената оферта. Възложителят възложил, а изпълнителят приел да извърши услугата с предмет – изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект от страна на клиент на Възложителя по офертата, а изпълнителят се задължил да изпълни заданието с грижата на добър търговец. В чл. 12 от договора е посочено, че възложителят комуникира с клиента, фактурира предоставените услуги и получава плащането от клиента. По делото е представени и анекс от 31.10.2018г. за изработка, доставка и монтаж на обзавеждане по проект от страна на П. С. С. по допълнителна оферта № Of_03_121018/ 12.10.2018г.

От приетите приемо – предавателни протоколи от 25.07.2018г., 17.08.2018г., 07.10.2018г. и 15.03.2019г. се установява, че на посочените дати изпълнителят „****“

ЕООД предал на възложителя *** – П.С. изработените изделия според посочените изисквания, размери и материали. С подписване на протоколите, работата, очертана в посочената оферта се счита за успешно приключена. Протоколите са подписани за клиент и изготвил.

Видно от проформа фактура № 138/ 13.05.2019г., издадена от „****“ ООД на „****“ ЕООД за сумата 2521,50 лв. без ДДС – доплащане по оферта № Of01221017/ 23.10.2017г., сумата 1340,51 лв. без ДДС – доплащане по оферта № Of_03_121018/ 12.10.2018г. и 567,50 лв. без ДДС – разходи за транспорт и спане.

От разпита на св. 3. – управител на „****“ ЕООД се установи, че дружеството произвежда мебелите по проектите, които те изпълняват, за което сключват договори. Познава лично ответника във връзка с изработване на мебели за апартамента му в гр. В. Търново. Съставени били приемо-предавателни протоколи, които ответникът подписал лично. Отношения с „****“ ООД не били имали. Всички суми по договора за изработване на мебели им били заплатени от ищцовото дружество и преки преводи от страна на П.С. или „****“ ООД не били получавали.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:

Предявен е иск по реда на чл. 422 във вр. с чл. 415 ГПК. Искът е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока, предвиден в чл. 415, ал. 1 от ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение, при подадено в срок възражение от един от длъжниците и има за предмет посочената в заповедта сума.

Във връзка с възраженията на ответника за недопустимост на производството, направени включително и с писмените бележки по делото, съдът намира за необходимо да посочи още, че по аргумент от чл. 216, ал. 2 от ГПК между солидарните длъжници е налице обикновено, а не необходимо другарство, като в този случай решението, респективно заповедта за изпълнение не следва да бъде еднакво спрямо тях, нито поради естеството на спорното правоотношение, нито пък по разпореждане на закона. Кредиторът не е задължен да предявява иска или заявлението си общо срещу всички солидарни длъжници, нито пък допустимостта на процеса се обуславя от това, както е при задължителното необходимо другарство. Поради наличието на обикновено другарство всеки един от другарите действа самостоятелно и поради това подаденото от някой от тях възражение нито ползва, нито вреди на останалите.

На следващо място по силата на т. 5в от Тълкувателно решение № 4/ 2013г. на ОСГТК на ВКС искът за установяване на вземането следва да се предяви само по отношение на подалия възражение длъжник, като е разгледана хипотезата на подадено възражение само от главния длъжник или само от поръчителя по едно вземане. Прието е, че кредиторът има самостоятелни права срещу всеки от солидарните длъжници и издаването на изпълнителен лист срещу неподалия възражение длъжник не означава

по-голяма по обем отговорност за материалното право, а само допълнителен ред за събиране на неоспореното от него вземане по реда на принудителното изпълнение. В този смисъл кредиторът установява съществуването на вземането по издадената заповед за изпълнение по отношение на всеки солидарен длъжник, подал възражение по чл. 414 ГПК. Влизането в сила на заповедта за изпълнение съгласно чл. 416 ГПК по отношение на един от солидарните длъжници няма установително действие за съществуване на вземането по отношение на другия солидарен длъжник, срещу когото кредиторът е предявил установителния иск по реда на чл. 422 ГПК. Следователно само по отношение на възразилия солидарен длъжник заявителят има правен интерес да установява съществуването на оспореното с възражението му вземане, защото само между техните отношения то предизвиква правен спор, който следва да се разреши с иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК. Поради което намира, че възражението на ответника е неоснователно.

По същество съдът съобрази, че с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо по поръчка на другата страна. Съгласно разпоредбата на чл. 266 от ЗЗД поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа. С оглед представените доказателства съда приема, че между страните е било налице валидно облигационно правоотношение, възникнало от договор за изработка, представляващ двустранен, консенсуален, възмезден договор, като липсва законово изискване същият да е сключен в писмена форма. По силата на този договор, изпълнителят следва да изработи, достави и монтира обзавеждане по проект съобразно спецификации, описани в приетите като доказателство оферти по делото, а последният да заплати определеното в същите възнаграждение.

От представените приемо – предавателни протоколи от 25.07.2018г., 17.08.2018г. и 07.10.2018г. се установява, че на посочените дати подизпълнителят „***“ ЕООД е предал на ответника П.С. изработените изделия според посочените в офертата изисквания, размери и материали. В настоящия случай от разпита на св. З. се установи, че изпълнението е било прието лично от ответника С.. Във връзка с негови забележки към монтирани интериорни врати свидетелят направил нови, които били приети без забележки с протокола от 15.03.2019г.

Ето защо съдът приема, че ищцовото дружество, което е изпълнител по договора, е изрядната страна по облигационното правоотношение и доколкото извършената работа е приета без забележки, ответникът дължи нейното заплащане.

Доколкото в производството бе представена проформа фактура, която съдържа подробно описание на неизпълнените задължения по договора за изработка съдът намира, че същата е годно доказателство, което може да установи, че „***“ ООД също са се задължили по договора съобразно договорки между ищцовото дружество и ответника. Действията на ответника по отношение на дружеството не са били

оспорени, напротив признати са с оглед факта, че същото не е възразило срещу заповедта за изпълнение. Съгласно нормата на чл. 123 от ЗЗД изпълнението от страна на един солидарен длъжник освобождава всички съдлъжници. Независимо от горното в производството не бяха представени доказателства за твърденията на ответника, че вземането е изцяло събрано от ищеца. Предвид всичко изложено следва да се приеме за установено, че ответника дължи на ищцовото дружество претендираната сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество разноските, направени в исковото производство съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК в размер на 706,31 лв. С оглед приетото Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС съдът в исковото производство по чл. 422, ал. 1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т. 12 следва да се произнесе с осъдителен диспозитив. Ето защо ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и направените разноски по заповедното производство в размер на 106,31 лв.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск по реда на чл. 422 от ГПК от “****” ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. ***, представлявано от управителя И.Х.Г., представляван от пълномощника адв. Д.Т. от САК, че П. С. С., ГН *****, с. ***, общ. Дряново дължи СУМАТА 5315,41 лв. (пет хиляди триста и петнадесет лева и четиридесет и една ст.), представляваща главница, представляваща незаплатена последна част от цена за изработка, доставка и монтаж на мебели по Оферта № Of01221017/ 23.10.2017г. и Оферта № OF_03_121018/ 12.10.2018г., за което била издадена проформа фактура № 138/ 13.05.2019г. от „****“ ООД към „****“ ЕООД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда (27.05.2021г.) до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1525/ 2021г. по описа на Районен съд Велико Търново.

ОСЪЖДА П. С. С., ГН *****, с. ***, общ. Дряново **ДА ЗАПЛАТИ** на “****” ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. ***, представлявано от управителя И.Х.Г., представляван от пълномощника адв. Д.Т. от САК СУМАТА 706,31 лв. (седемстотин и шест лв. и тридесет и една ст.) – разноски в

исковото производство и СУМАТА 106,31 лв. (сто и шест лв. и тридесет и една ст.) – разноси за заповедното производство по ч. гр. дело № 1525/ 2021г. по описа на Районен съд Велико Търново.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Габрово.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____